

ansat ikke her er ligesaa stor, naar den dog altid ikke bliver ringe.

Medens vi saaledes maae finde det rigtigt, at man opretter egne Conti med lovbestemte Maxima for de fast ansatte Skuespillere og Capelmusici, kunne vi ikke billige, saaledes som Lovudkastet har gjort det, at fastsætte egne Conti med lovbestemte Maxima for Lønningerne overhovedet eller for hvad der tør anvendes til enkelte Diemed. Vi troe, at Bestyrelsens Frihed derved vilde blive indskrænket mere end ønskelig, og indsee ikke, at Staten har nogen Interesse i, at Bestyrelsen ikke i saa Henseende kan handle med den ønskelige Frihed, naar der kun er sørget for, at de faste Gager, hvormed Pensjonsberettigelse er forbunden, ere indskrænkede til et lovbestemt Beløb, og naar der yderligere er taget saadanne Forholdsregler, at Vilkaarlighed, endog med Hensyn til Ansættelse paa Tid, eller Misgreb, hvorved Adgangen til fast Ansættelse kunde blive lettere banet i Tilfælde, hvor dette maatte findes fra raadeligt, derved bliver forebygget.

I denne Henseende troe vi, som sagt, at Lovudkastet er gaaet for vidt paa den af Commissionen betegnede Veie. Vi komme nu til det Punkt, hvor vi formene, at man ikke er gaaet vidt nok.

See vi hen til Gagecontoen ved Theatret, finde vi opførte med fast Gage endeel Functionaire, hvis Tjenestes Nytte for Theatret vi ingenlunde bestride, men som vi ikke ansee det at være enten i Theatrets eller i Statens Interesse at have fast ansatte. Lovudkastet gaaer ogsaa ud paa at indskrænke Antallet af disse, men vil dog, at de fleste af dem skulde kunne være fast ansatte. Men vi indsee ikke, hvorfor det skulde være nødvendigt, at Scene-Instructeuren, Regisseuren, Theatremalerne og Maskinmesteren skulde have fast Ansættelse og i Forbindelse dermed være pensionsberettigede; tværtimod ere vi overbeviste om, at det er i Theatrets Interesse, ikke at være bundet med Hensyn til disse Poster, eller ikke at være mere bundet end ved en Contract, som fra begge Sider kan opsiges. De to førstnævnte Functionairens Forretninger kunne møde et passende Bedrag udføres af Skuespillere, naar og saalænge de dertil ere duelige, og vi

troe ikke at behøve at paaberaabe os vort eget Theaters Historie, hverken for at godtgjøre, at Forholdet meget godt kan ordnes paa denne Maade, eller for at bevise, at det er misligt at betragte disse Poster som fast Ansættelse. At der ikke behøves nogen paa Livstid og med Pensjonsberettigelse ansat Theatremaler eller Maskinist, lærer andre Theaters Historie os, og at det er tilstrækkeligt, at Theatret har een Chorsyngemester, deri er Udcastet enigt med os.

Vi have derfor foreslaaet, at disse Functionaire for Fremtiden ikke skulle være fast ansatte, overladende det til Bestyrelsen, paa Tid at ansætte dem, hvis Tjeneste man i saa Henseende maatte behøve, og troe at kunne være tjent med, og at komme overeens med dem om Vilkaarene.

Ogsaa i en anden Henseende troer Fleertallet, at Lovudkastet ikke er gaaet vidt nok. Det gaaer ud paa, at Figuranterne og Figurantinderne for Fremtiden ikke skulle være kongeligt ansatte; men vi troe, at dette bør ubivides til hele Dandspersonalet, inclusive Balletmesteren. Vil man indvende herimod, at man da vilde være udsat for, at Balletten vil komme til at gaa ind, saa svare vi herpaa, at vi ikke indsee, at dette maatte blive Følgen af, at Dandspersonalet ikke for Fremtiden bliver fast ansat, da andre Theaters Historie lærer, at Balletten kan bestaae, uden at Balletpersonalet behøver at være pensionsberettiget; men at man af oeconomiske Grunde maatte finde sig heri, isald det virkelig skulde blive Følgen.

Vi negte ingenlunde, at Balletten er en Kunstart, der kan skænke ogsaa æsthetisk Nydelse, og bidrage til Kunstsandsens og Smagens Udbredelse. Vi tilstaae fremdeles, at Balletten netop hos os har høvdet sin Berettigelse til at betragtes som Kunstart. Men Balletten er i ethvert Tilfælde dog en Kunstart, hvis Indsydelse paa at luttre Smagen og forædle Følelsen hverken er saa direct eller vis som Skuespillets eller Syngespillets, og den er i Sammenligning med Skuespillet og Syngespillet, betragtet fra det oeconomiske Standpunkt, en meget kostbar Kunstart, og bliver det især, naar Dandspersonalet er berettiget til Pension. Vi ville kun erindre om, hvad der i Commissionens Betænkning er op-